

Sygn. akt II UK 323/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku S. P.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 listopada 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację S. P. w sprawie przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. o wysokość emerytury policyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 16 grudnia 2011 r. oddalającego odwołanie S. P. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z 30 października 2009 r.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił „potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości wymagających dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy”. Skarżący wskazał, że sądy orzekające w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących funkcjonariuszy służb

mundurowych błędnie interpretują przepisy ustawy, wbrew celowi, dla którego zostały one ustanowione. Za takim stanowiskiem – w ocenie skarżącego – przemawia przebieg prac legislacyjnych, zgłaszane w jego trakcie poprawki do ustawy oraz sprawozdanie komisji sejmowych rekomendujące odrzucenie proponowanych poprawek. Skarżący podkreślił, że Sąd Apelacyjny w swoim orzeczeniu pominął te kwestie co doprowadziło do błędnej wykładni przepisów. Wykładnia przepisów w zupełnie odmienny sposób niż to było celem ustawodawcy, wymaga zatem podjęcia przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia wątpliwości co do stosowania tych przepisów, w szczególności wyjaśnienia zakresu odpowiedniego stosowania art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, o którym mowa w art. 15 b tej ustawy oraz ustalenia, czy wszystkim funkcjonariuszom niezależnie od tego, czy służyli w organach bezpieczeństwa państwa przysługuje podstawa wymiaru emerytury w wysokości 40% po 15 latach służby.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) skarżący powinien nie tylko określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów lub przedstawić rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, LEX nr 1170700, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 27 maja 2009 r., II UK 72/09, LEX nr 818589). Niezbędne jest przy tym opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11, LEX nr 1170697). Nie można uznać, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów

prawa w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Sąd Najwyższy w uchwale z 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 – OSNP 2011/15-16/210, rozstrzygnął wątpliwości podnoszone przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uchwale tej przyjęto, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.)), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 24 lutego 2010 r., K 6/09, OTK-A 2010 nr 2, poz. 15, orzekł, że art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z 23 stycznia 2009 r. ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 145), jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

Autor skargi kasacyjnej nie przedstawił w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów polemicznych z treścią powołanej wyżej uchwały oraz argumentacji przyjętej w jej uzasadnieniu. Nie jest wystarczającym uzasadnieniem dla potrzeby wykładni przepisów prawa powołanie się na przebieg prac legislacyjnych poprzedzających ustalenie obowiązujących i poddanych ocenie interpretacyjnej przepisów prawa. Nie można uznać, że w sprawie występuje zagadnienie prawne lub zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd co do interpretacji wskazywanych w podstawach kasacyjnych przepisów, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, a także Trybunał Konstytucyjny zajął już stanowisko w kwestii ich zgodności z Konstytucją.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podst. art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw